

Voznik je ni bil videl, in tako je padla Anka pod konje — in voz je šel čez njo.

Oj groza in strah!

Voznik hitro ustavi. Anka pa se trese strahu. K sreči ji voz ni napravil hujšega, kakor da ji je šlo zadnje kolo čez nogo. A tudi to ni bilo posebno hudo. Anka je vpila in klicala na pomoč.

Voznik jo je hitro dvignil na voz in jo peljal domov. Poznal jo je bil.

Misliti si morete, kako so se bili ustrašili mati, ko Anke ni bilo doma o nevihti. In sedaj šele!

„Anka v vozu! Za božjo voljo! Kaj pa je!?“

Voznik jo je dejal iz voza in povedal ves dogodek materi.

Mati so bili pomirjeni, dejali so Anko v posteljo. Tresla se je Anka še sedaj.

Drugi dan pa so ji dejali mati:

„Anka, Anka — vidiš, kaj bi se ti bilo lahko pripetilo včeraj. Pomni: kdor ne uboga, ga tepe nedloga.“

Ali ni res tepla nadloga Anko?

Le glejte, da še vas ne bo!

Jesenska.

Že odletele drobne ptičke,
so tja čez sinje gore,
tja na zelene južne gričke,
kjer vesna ima dvore.

Požeta že je črna ajda,
pospravljeni so plodi,
obrana že je vinska brajda,
že vina polni sodi!

Meglíce svetega Mihela,
kot pajčolane sive,
jesen otožna je razpela
čez prazne trate, njive...

Ratar zahvalo moli vročo
in moli k Bogu vdano,
da je odvrnil strašno točo
in pa morilno slano.

Bogumil Gorenjko.

